



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: H. D. T.
pobytem t. č. v ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064,
sídlem Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2025 č. j. OAM-424/BA-BA01-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2025 č. j. OAM-424/BA-BA01-HA06-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo

rozhodnuto ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

II.

Žaloba

2. V žalobě nejprve žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně došel k závěru, že žalobce v řízení uváděl pouze ekonomické důvody. Žalobce během pohovoru k podané žádosti dne 16. 4. 2025 jasně sdělil, že se obává návratu do Vietnamu kvůli tomu, že má strach mimo jiné z osob-lichvářů, kterým dluží peníze. Uvedl, že v případě návratu by mu hrozilo výrazné nebezpečí pro zdraví a život. Ze zkušenosti svých známých a okolí ví, že jsou schopni udělat vše, aby získali peníze zpět. Dále uvedl, že by se nemohl obrátit na policii, protože ví, že by mu nepomohla, neboť policejní složky ve Vietnamu v takových případech oběti nechrání, někdy přímo spolupracují s agresory. Uvedená obava by potenciálně mohla představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť jednání lichvářů by mohlo být považováno za nelidské či ponižující zacházení, přičemž státní orgány Vietnamu žalobce proti tomuto jednání soukromých osob odmítají chránit. Tento fakt může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany, a to s odkazem na § 2 odst. 6 věty druhé zákona o azylu, která říká, že: *Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.* Žalovaný nicméně ve vztahu k doplňkové ochraně uvedené obavy žalobce nijak neposoudil a ani se o toto nesnažil, což lze považovat za závažnou vadu řízení. Informace k poskytování nezákonných půjček soukromými osobami a jejich následné vymáhání násilnými metodami nad rámec zákona zcela absentuje. Žalovaný dále v rozhodnutí uvádí, že žalobce neměl žádné problémy při odjezdu z vlasti ani při hraniční kontrole a žádné potíže s domovskými státními orgány. Žalobce uvedl, že Vietnam opouštěl na základě uděleného legálního pobytu v Maďarsku; nebyl tedy důvod, proč by v tomto ohledu měl mít s překročením hranic nějaký problém. Tento fakt nemůže být akceptován jako důkaz adekvátního chování ze strany státních orgánů země původu, jelikož se žalobce nyní nachází ve výrazně jiné situaci, než při opuštění země.
3. Žalobce také tvrdil, že průběh pohovoru dle jeho názoru nesplňoval zákonné standardy stanovené národní a evropskou legislativou. Žalovaného drželi policisté dlouho před pohovorem ve výslechové místnosti, co se týče tlumočení, uvádí žalobce, že bylo zmatené a že plně neporozuměl všemu, na co se jej policisté ptali. Tento fakt způsobil, že plně a zevrubně nezdůraznil vážnost své situace a fakt, pro který se do země původu nemůže vrátit.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, s tím, že žalobce v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobce jsou pouze ekonomické důvody. V ČR chce pracovat a vydělat peníze, aby mohl splácet svůj dluh ve Vietnamu. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve vlasti vystaven jednání vykazujícím znaky pronásledování nebo hrozící vážné újmy. Žalovaný na námitku ohledně strachu z lichvářů konstatuje, že se žalobce mohl obrátit na jiné bezpečnostní orgány země. V rámci správního řízení dle zákona o azylu nevyplynulo nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením. Žalobce podává svou žádost o mezinárodní ochranu ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti je reálná, a pokud by k jeho zajištění nedošlo, sám jmenovaný by tento krok nikdy neučinil. Současně vyplynulo, že mu v domovské zemi nehrozí žádné nebezpečí, což v protokolu dotyčný sám potvrdil.

IV.

Posouzení věci soudem

5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
6. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba není důvodná.
9. Dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.
10. Podle § 16 odst. 3 věta první zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.
11. Dle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a

svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují.
14. K žalobním námitkám žalobce v žalobě soud uvádí, že stěžejní námitkou žalobce brojil proti závěru žalovaného, že v souvislosti s provedeným pohovorem žalobce uvedl pouze ekonomické důvody pro účely podání žádosti o mezinárodní ochranu, což dle něho neposoudil objektivně. Žalobce připomněl, že během pohovoru k podané žádosti dne 16. 4. 2025 jasně sdělil, že se obává návratu do Vietnamu kvůli tomu, že má strach mimo jiné z osob-lichvářů, kterým dluží peníze. Uvedl, že v případě návratu by mu hrozilo výrazné nebezpečí pro zdraví a život. Ze zkušenosti svých známých a okolí ví, že jsou schopni udělat vše, aby získali peníze zpět. Dále uvedl, že by se nemohl obrátit na policii, protože ví, že by mu nepomohla, neboť policejní složky ve Vietnamu v takových případech oběti nechraňují, někdy přímo spolupracují s agresory.
15. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že v rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 16. 4. 2025 žalobce uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu proto, na cestu z Vietnamu do Maďarska si musel půjčit hodně peněz, v přepočtu asi 500 000 korun českých a žádá o mezinárodní ochranu proto, že doufá, že zde bude moci legálně zůstat a vydělat peníze, aby zaplatil dluh ve Vietnamu. V pohovoru téhož dne žalobce uvedl, že Vietnam opustil 28. 9. 2024, protože měl

vízum do Maďarska. Opustil Vietnam z důvodu ekonomické situace, má ve Vietnamu staré rodiče, kteří nemají žádné příjmy, a on chtěl jet do EU, aby si vydělal nějaké peníze a mohl pomoci rodičům. Žádné problémy ve vlasti, např. se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, neměl. Při návratu do Vietnamu bude mít potíže, protože nebude schopen vrátit peníze, které si půjčil od banky a příbuzných. Dům, ve kterém bydlí jeho rodiče, je zastaven bankou, a když žalobce nebude mít peníze na splacení dluhu, přijdou o dům a nebudou mít kde bydlet a příbuzní ho budou nutit vrátit peníze, co si půjčil. V Maďarsku nechtěl zůstat, protože dostal informaci, že v ČR je hodně Vietnamců a je tu lepší nabídka práce a může si zde zařídit pobyt. Kdyby mu nebyla zrušena pobytová karta Maďarska, o mezinárodní ochranu by nepožádal.

16. Z těchto žalobcových vyjádření dle názoru soudu zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce uváděl, že Vietnam opustil z ekonomických důvodů s úmyslem najít si na území Evropské unie dobře placenou práci. Dále z tvrzení žalobce, že by nepožádal o mezinárodní ochranu, kdyby mu nebyla zrušena pobytová karta Maďarska, vyplývá i úmysl žalobce prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu legalizovat pobyt na území České republiky. Žalobce na přímou otázku, z jakého důvodu přicestoval do Evropské unie, odpověděl do Protokolu, že proto, aby si zde vydělal na splacení dluhu z půjčky, kterou si ve Vietnamu vzal na cestu do EU u banky a příbuzných.
17. Žalobce tímto dle názoru soudu požádal o mezinárodní ochranu pouze kvůli legalizaci pobytu na území ČR a proto, aby tady mohl pracovat a vydělat peníze na zaplacení dluhu.
18. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR proto, že v ČR chce pracovat a vydělávat, aby mohl splatit dluh ve Vietnamu. Žalobce sám v rámci pohovoru vyjadřoval jedinou obavu v souvislosti s návratem do Vietnamu, a to skutečnost, že nevydělá v České republice tolik, kolik potřebuje na splacení dluhů, a tím jeho rodiče přijdou o dům zastavený bance a nebudou mít kde bydlet a dále příbuzní budou žalobce nutit, aby svůj dluh zaplatil. Z tohoto žalobcova vyjádření nevyplývá dle názoru soudu žádná obava z pronásledování ze strany věřitelů dle § 12 zákona o azylu, ani obava z vážné újmy dle § 14a téhož zákona. Žalobce konkrétně uvedl, že dluží pouze především bance formou zástavy domu rodičů a, a dále svým příbuzným. Ve vztahu k těmto osobám nejmenoval žádné konkrétní obavy z nich a cizí osoby jako věřitele žalobce vůbec nezmínil, tím méně lichváře. Za této situace soud neshledal důvodnou žalobní námitku, v níž žalobce namítal, že se žalovaný dostatečně nezabýval jeho obavami z ohrožení ze strany cizích věřitelů - lichvářů, neboť žalobce ve správním řízení dluhy u lichvářů vůbec neuváděl, neoznačil za ně ani své příbuzné, kterým jediným (kromě banky) podle svého vyjádření dluží.
19. Dle názoru soudu za této situace ob stojí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází ze žalovaným opatřené informace o zemi původu: Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. června 2024, z nichž vyplývá, že Vietnam ratifikoval mezinárodní smlouvy o lidských právech a

základních svobodách. Soud neshledal důvodnou námitku spočívající v tvrzení, že žalovaný měl provést dokazování dalšími listinami obsahujícími informace týkající se vymahatelnosti práva pro oběti lichvy, neboť žalobce v pohovoru ani v rámci poskytnutí údajů ke své žádosti nevznášel žádné jiné obavy v souvislosti se svým návratem do země původu kromě toho, že ve Vietnamu nemůže vydělat tolik, aby splatil své dluhy.

20. Soud k žalobním námitkám dále uvádí, že žalobcem uvedené skutečnosti svědčí také o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR legalizovat svůj pobyt, jelikož nedisponuje žádným jiným pobytovým povolením. Soud stejně jako žalovaný konstatuje, že skutečnost, že si žadatel správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.
21. Soud na tomto místě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 ve kterém je uvedeno: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“*
22. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, v jehož právní větě je uvedeno: *„Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“*
23. Soud odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, z něhož jednoznačně vyplývá a soud se s tím ztotožňuje, že je na samotném žalobci, aby alespoň tvrdil existenci azylových důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Je zde uvedeno, že nelze po správním orgánu požadovat, aby si za žalobce domýšlel relevantní důvody pro udělení azylu. Povinnost zjistit skutečný stav věci, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.
24. Z uvedeného je tedy nepochybné, že ze strany žalobce došlo k naplnění obsahu výše citovaného § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, proto žalovaný nepochybil, když žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalobce totiž

žádné jiné důvody pro podání předmětné žádosti, než ekonomické, neuvedl ani ve správním řízení před vydáním napadeného rozhodnutí, ani v podané žalobě. Soud proto tuto námitku považuje za nedůvodnou.

25. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v případě žalobce došlo k tomu, aby byly splněny podmínky pro použití zmíněných § 12 a § 14a zákona o azylu výše citovaných.
26. Rovněž soud nezjistil, že by došlo ze strany žalovaného v průběhu správního řízení či při vydání rozhodnutí k pochybením způsobilým ke zrušení napadeného rozhodnutí, k nimž by musel soud přihlédnout ex offo. V této věci žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a uvedl i správní úvahy, které ho vedly k rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti jako zjevně nedůvodné.
27. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že tlumočení při pohovoru mělo být zmatené a žalobce neporozuměl všemu, na co se jej policisté ptali, soud k tomu konstatuje, že uvedenou námitku shledal rovněž nedůvodnou, a to z následujících důvodů: Ze správního spisu žádné pochybení při provádění pohovoru nevyplývá. Žalobce protokol o pohovoru podepsal na každé straně zvlášť a z protokolu nijak nevyplývá, že by proti některé části protokolu měl výhrady. Rovněž z provedeného pohovoru nevyplývá, že by žalobce otázkám nerozuměl či že by na ně odpovídal nelogicky, zmateně či neadekvátně tomu, jak byl dotazován.
28. Ohledně tvrzení v žalobě, že policisté drželi žalobce dlouho před pohovorem ve výslechové místnosti, soud k tomu uvádí, že proti nesprávnému postupu policistů v podobných případech existuje možnost podat stížnost. Z protokolu o pohovoru pak nevyplývá, že by tato okolnost se jakkoli týkala předmětné věci samé, tj. sdělení důvodů žádosti o mezinárodní ochranu.
29. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., soudního řádu (dále jen „s. ř.“) i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 s. ř. Stejně tak soud nezjistil pochybení správního orgánu ve vztahu k § 12 a § 14a zákona o azylu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
30. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, neboť žalovaný postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o azylu, jak je zřejmé z výše uvedeného.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný neuplatnil žádné náklady řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 17. července 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně